

Udtalelser ere i alt Fald ikke beroligende. Naar jeg ser paa Forhandlingsvilligheden paa den anden Side, faar jeg det Indtryk, at den trænger til at belægges med Handling, thi Ordene ere ikke beroligende. Den ærede Kultusminister har ikke sagt Noget i Nar, men han har været paa Møde i Storhedinge sammen med en æret Landsthingsmand, som sagde mange mærkværdige Ting, og ikke var mere forhandlingsvillig end i Fjor. Regjeringen har forelagt Finantsloven uden Fæstninger, men med alle Provisorierne. Regjeringen fastholder tilsyneladende ligesom i Fjor, at den vil gjennem Finantsloven tvinge Folkethinget til at bevilge Pengene til provisoriske Foranstaltninger samtidig med, at den forholder os de provisoriske Love til fri Behandling. Jeg siger, at det er tilsyneladende saa; det kan jo være, at Regjeringen løfter sin tunge Haand fra det Ting, som beholder dem. Jeg siger udtrykkelig „løfter sin Haand“, thi det er in confesso, at Regjeringen har billiget, at disse Provisorier bleve visnede i Fjor. Det er jo ikke nok, at det kunde ske, det maa vise sig, at Regjeringen virkelig vil paa dette Omraade respekttere Thingets fulde konstitutionelle Ret. Jeg siger ikke, at Regjeringen ikke vil det — dertil er jeg endnu ikke berettiget — jeg siger blot, at der er Tegn, som tyde mindre gunstig, at vi ikke ere videre med Regjeringen og ærede Modstandere, end at de i Nar endnu ikke ville en virkelig saglig Forhandling.

Jeg skal kortelig hentyde til, hvad der er blevet talt meget om i disse Dage: den mulige Afbrydelse, der kan blive Følgen af, at Regjeringen har forelagt den provisoriske Finantslov. Jeg tror ikke, at man endnu er berettiget til at bebrejde Regjeringen Noget i denne Henseende. Regjeringen har handlet konstitutionelt korrekt ved at forelægge den provisoriske Finantslov strax, men jeg indrømmer, at der er kommet Udtalelser, der ganske vist ikke skyldes Regjeringen, men dens Venner, og som ikke ere beroligende. Ja, det maa være høist ubehageligt for Regjeringen at have saadanne Venner, men den har dem nu en Gang. De sige tidt Ting, som Regjeringen ikke er tjent med, og som den helst maatte være fri for at faae sagt. Der er jo et Blad, som staar Regjeringen meget nær, og som allerede i August meddelte som en overordentlig sin Taktik, at Regjeringen vilde forelægge Folkethinget den provisoriske Finantslov for at tvinge det til enten at godkende Provisoriet ved ikke at forkaste det som tidligere eller selv at slaa Forhandlingen i Stykker, saa at man kunde sige: de ville altsaa ikke

forhandle, de have selv slaaet Forhandlingen i Stykker. Jeg tror ikke, at en saa mesiftofelisk og siffig Taktik er udprunget i Regjeringens Hjerner; det er af de Ting, som kun kunne trives paa obscure Redaktionskontorer, men det er ikke heldigt, at noget Saadant staar i et Blad, som Regjeringen mistænkes for at staa i et Slags Forhold til. Jeg har altsaa ikke nogen stor Fortrøstning til, at Regjeringen og dens Venner ville en saglig Forhandling, at de ville Andet end en Stinforhandling. Jeg tør ikke paastaa, at de ikke ville en saglig Forhandling, men jeg siger: lad os se. Hvis Regjeringen virkelig vil se Forhandling, saa har den i sin Haand at faae en saadan Forhandling. Folkethinget har aldrig nægtet en saglig Forhandling, og Folkethinget har aldrig nægtet at behandle en midlertidig Finantslov, som har foreligget i Overensstemmelse med de konstitutionelle Grundsætninger, der hævdede Folkethingets Rettigheder saa vel som Landsthingets og Regjeringens. Altsaa vil Regjeringen virkelig ud af de nuværende Tilstande, saa kan den komme det, men jeg indrømmer: den har selv hidtil gjort, hvad den har kunnet, for at spærre sig Veien, og det er muligt, at den ikke naaer det.

Til Slutning blot dette: Jeg vil meget nødig, at Noget skulde tro, at Oppositionen her skulde have den Mening, at den skulde have nogen Pligt til at tilvejebringe en Finantslov. Det har den ikke. Oppositionen anser det for sin politiske Pligt at begynde en virkelig saglig Forhandling paa disse Omraader, for at det kan lykkes, hvis man virkelig vil fra alle Sider, at føre Landet ikke til Forlig, men ind i lovlige Tilstande, hvor Loven hersker i Stedet for Uorden. Det ville vi række Haanden til; men vil man ikke det fra anden Side, er det klart, at vi ikke kunne det; men saa have vi gjort, hvad vi kunne, og mere kunne vi ikke gjøre, men saa ligger Ansvaret for de Tider, vort Land gaar i Møde, paa dem, der have hindret, at det kunde ske, og paa dem alene.

Scharling: Overfor det udførlige Foredrag af den ærede Taler skal jeg fatte mig meget kort. Jeg ønsker ikke at gaa ind paa de almindelige politiske Betragtninger, hvormed han aabnede og sluttede sit Foredrag. Jeg for mit Vedkommende ønsker ikke at begynde denne Samlings Forhandlinger med at gjenoptage de storpolitiske Stridigheder, som forekomme mig at være en mindre heldig Indledning til en virkelig fredelig og saglig Forhandling. Jeg skal kun for ikke at misforståas bestemt udtale, at det vilde være overmaade let for mig paa ethvert